

Podstata ekumenismu – duchovní ekumenismus

(KKC 821 – 822, YOUCAT 131)

Obrácení srdce a svatost života, soukromá i veřejná modlitba za jednotu křesťanů, duchovní ekumenismus...

O všech těchto tématech nejlépe vypráví příběh jednoho člověka.

Může jeden člověk oslovit miliony jiných lidí?

Může jeden člověk změnit dějiny církví?

Může jeden člověk sjednotit statisíce křesťanů?

Na všechny tyto otázky je kladná odpověď. Jak ale někdo zvládne vykonat takové dílo?

Jedno pořekadlo praví: „Za vším hledej ženu.“ A platí to i v tomto případě.

Její jméno bylo Marie Luisa Marsauche.

Žila v severní Francii a během první světové války ovdověla. Její tři synové odešli na frontu. A ona, i přes nebezpečí bombardování, zůstala ve svém domě, aby mohla přijímat uprchlíky, staré lidi, děti i těhotné ženy, hledající útočiště, kde by porodily. Není divu, že zakusila těžké chvíle. Velmi hluboce pak toužila po tom, aby už nikdo znovu nezažil to, co ona. Trápilo ji, že rozdělení křesťané se v Evropě zabíjeli, místo aby se usmířili a snažili se zabránit nové válce. Aby nějak vykročila k vzájemnému usmíření křesťanů, docházela (ač žena protestantského pastora) na bohoslužby do katolického kostela. Sebou brávala svého malého vnuka – Rogera Louise Schutze. Kdo to byl?

Roger se narodil v roce 1915 ve Švýcarsku jako deváté dítě evangelického pastora. Jeho rodiče, podobně jako babička, se občas chodili modlit do katolických kostelů a když Roger studoval, platili mu ubytování v chudé katolické rodině, aby jí pomohli z finanční tísně.

Příklad babičky i rodičů tak utvářel osobnost tohoto mladého muže.

Navzdory prostředí ve kterém vyrůstal, zažil Roger v dospívání krizi víry. Tu překonal modlitbami, studiem a přemýšlením. Když mu bylo dvacet, začal studovat teologii na universitě v Lausanne. Během studia vedl modlitební setkání a semináře nad Písmem. Snil o klášterní komunitě, jejíž život by byl založen na jednoduchosti a laskavosti, a která by se plně orientovala na usmíření. Při hledání vhodného místa pro její sídlo objevil v malé vesničce Taizé (ležící jen dva km od demarkační čáry, která oddělovala obsazenou Francii od svobodné) dům

na prodej. Setkal se zde se starou ženou, s níž hovořil o svých plánech, a ona mu řekla: „Zůstaňte zde, jsme tak opuštění.“

Zůstal. V letech 1940-1942 žil v novém domě a přijímal všechny, kdo potřebovali pomoc, zejména židovské uprchlíky. Modlil se v malém kostelíku tak, jak se modlí celá komunita dodnes. V té době přepadlo jeho dům gestapo, několikrát ho prohledávalo, a to jej přinutilo na konci roku 1942 odejít z Francie do Švýcarska.

Když se v roce 1944 vrátil do Taizé, doprovázeli ho již první tři bratři. V roce 1949 jich už bylo sedm a rozhodli se přijmout celoživotní řádové sliby: celibátu, přijetí služby přestaveného a společného sdílení hmotných i duchovních statků. Roger se stal představeným tohoto společenství a v roce 1952 napsal první verzi řeholních pravidel Taizé.

Dnes čítá komunita více než 100 bratrů z nejrůznějších zemí celého světa a více než jedna třetina je katolického vyznání. Nepřijímají žádné dary a finanční dotace. Na obživu si vydělávají především rukodělnou prací. Do Taizé přichází lidé z celého světa. Týdně zde pobývá až 6000 mladých. Bydlí v dřevěných domcích nebo ve stanech a mohou zde být jak dlouho chtějí. Desítky tisíc lidí pak přijíždějí na setkání pořádaná vždy jednou ročně na přelomu prosince a ledna v některém z velkých Evropských měst (Vídeň, Praha, Barcelona...). Na těchto setkáních se snaží načerpat sílu pro život postavený na křesťanských základech, toleranci a odpovědnosti za sebe i za ostatní.

Při posledním setkání Taizé za Rogerova života se v Lisabonu sešlo 40 000 mladých lidí, aby se společně modlili.

Závěr

I jeden člověk může změnit svět.

Život bratra Rogera nám ukazuje jak cenné jsou přitom pomoc a příklad rodičů či prarodičů.

Co do svých dětí svým příkladem zasejeme, to budeme jednou sklízet.

Kéž by bylo na světě dost takových maminek jako byla Marie Luisa Marsauche, kéž by bylo dost rodičů, jako byli Schutzovy.

Může nám k tomu pomoci výzva bratra Rogera, která je napsána před vchodem do chrámu Smíření v Taizé:

„Vy, kteří sem vstupujete, smiřte se - otec se synem, manžel se ženou, věřící s tím, kdo věřit nemůže, křesťan se svým odloučeným bratrem...“